

И съ учудване забеляза, че всичкият ѝ гнѣвъ е изчезналъ.

Мжчно му е . . . За това е тъй зло и недовѣрчиво.

Нѣжностъ къмъ самотния пленникъ цѣвна въ сърдцето ѝ. Веселиятъ момъкъ и Теофилъ бѣха седнали до буйно пламтящия огънь и отъ време на време високо се изсмиваха. Веселиятъ момъкъ имаше кръгло лице и хубави зѣби. Бѣше най-изкусния свирачъ и пѣвецъ на Визансъ, отчаятъ привърженикъ на Синитѣ и примикюръ въ императорската конница. Той посегна къмъ лирата, която лежеше върху една кафяна мечешка кожа. Но Ефросина спрѣ ржката му и посочи къмъ прозирната сребротъкана завеса която закриваше входа на трапезарията.

Адрианъ плесна съ ржце и ахна отъ възхищение.

Леконоги прислужници безшумно донасяха и отнасяха рѣдкитѣ ястия: руски черенъ хайверъ, солена риба, дивечъ съ сосъ отъ мента, медовина съ корени, вино подправено съ динджифилъ. Ефросина пиеше само благоуханна вода.

— Твоята чаша винаги е пълна! — смѣеше се страторътъ и дигаше златния покатъ до устата на Иваница, който леко се мръщѣше и извърщаше лице.

— Азъ не знаехъ, че българитѣ сѣ така хубави — каза неочаквано веселиятъ примикюръ и глупаво се усмихна.

Иваница пламна, неволно погледна младата жена и наведе смутено очи.

Хетерата го гледаше странно и упорито.

— Ако князь Иоаница остане по-дълго въ Визансъ, сърдцата на всички наши известни красавици ще паднатъ предъ нозетѣ му — каза Адрианъ, и като се изправи извика:

— За здравето на княза!

— За здравето на Иоаница! — повтори хетерата Теофилъ и примикюрътъ.

Ефросина мълчеше, въпрѣки многозначителния погледъ на стратора.

Минаха отново въ приемната.

— Сега нашата скѣпа домакиня ще ни посвири нѣщо . . . — каза Адрианъ. — Само че най-напредъ ще угася тѣзи пѣща — той се отправи къмъ високитѣ златни свѣщници.